

[Holger Andersen.]

begynder det gamle Neutralitetsbegreb i adskillige Henseender at forvitres. Det maa give Rum for den nye Solidaritet mellem alle Folk, som vil Fred. Hvad som behøves, er organiseret Magt mod Krigssamfundets videre Udvikling, en organiseret Magt, som forhindrer et Fredssamfund, som det moderne Industrisamfund er det, i en-to-tre at afkaste Masken og forvandle sig til et Krigssamfund. . . . .

En Magtkoncentration bag Fredstilstandens Opretholdelse sker sikkert ikke uden Vanskeligheder og sikkert ej heller i een Etape. Først maa Demokratiet Lande finde Vej til gensidig Forstaaelse om deres gensidige Solidaritet. De maa resolut slaa ind paa at fjerne Risikoen for krigeriske Forviklinger mellem sig, saa kan de ogsaa medvirke i Nedrustningsaktionen. Selv om dens Frugter i første Omgang i og for sig ikke bliver saa betydende, kommer den dog til at betyde et Vendepunkt, ogsaa derigennem, at det Haab, den tænder, bliver en yderligere Spore til Samling af alle Kræfter, som vil Freden. Hvad jeg altsaa regner med, er, at Demokratiet ledende Lande skulde kunne finde Vej til Forstaaelse vedrørende hindrings indbyrdes Mellemløbet, og at de derigennem positivt skulde kunne bevise deres Nedrustningsinteresser. Det bør de kunne uden at stille sig værgeløse mod Diktaturer, som har Volden til Fundament, og som oven i Købet skulde kunne optræde som Fredsforstyrrelse i Verden.

I det Omfang en saadan Udvikling kommer i Stand, bør efter min Mening ogsaa de smaa Lande medvirke i samme. De bør ikke staa til Side og bare tænke paa at holde sig udenfor enhver Risiko, om saa kan ske. De bør bære deres rimelige Andel af Anstrengelserne for at sikre Fredstilstanden, de bør være beredte paa selv at sætte noget ind for egen Frihed og god mellemfolkelig Ordning. . . . Det er i den Retning, jeg haaber, at det svenske Folk skal reagere indenfor Folkenes fælles Skæbnespørgsmaal, og det er i den Aand, ikke i den nationale Selvopgivelse og ej heller i den bristende internationale Solidaritetens Aand, jeg for min Del hilser den nye svenske Forsvarsudredning velkommen“.

Jeg kan i et og alt slutte mig til de Opfattelser, paa hvilke en Tankegang som den, den tidligere svenske Statsminister

Sandler her har givet Udtryk for, hviler. Men efter de Udtalelser, som er faldet fra den højtærede Regerings Side under Finanslovbehandlingen, kan vi ikke vente Forstaaelse for Synspunkter af denne Art fra Regeringens Side, og det Lovforslag, der foreligger her, giver heller ikke paa nogen som helst Maade Udtryk herfor. Vi for vort Vedkommende maa da vende os mod dette, fordi det i givet Fald vil umuliggøre Neutralitetens Haandhævelse, om saa skulde være, fordi det bryder Solidaritetens og dermed hele den nye mellemfolkelige Udviklings Linie, som jeg har søgt at tegne for dette høje Ting i Dag, og fordi det i givet Fald vil prisgive Landets frie Selvbestemmelses- og Beslutningsret.

Alsing Andersen: Om den Debat, som er ført herfra i Gaar, og hvor bl. a. Oppositionens Ordførere har talt, forekommer det mig, at man uden at overdrive kan sige, at det ikke er noget særligt nyt og overbevisende, der er fremkommet fra Oppositionens Taleres Side. Det er saaledes, at de to Partiers Ordførere og de øvrige Talere fra den Side taler, som om vi endnu befandt os før 1914. De taler ganske vist om Folkeforbundet, men naar de skal til at drøfte, hvorledes vi skal løse Opgaverne, saa taler de, som om de endnu brugte Manuskripterne fra før 1914. De taler, som om Verdenskrigen aldrig havde givet ganske nye Perspektiver for de smaa Nationer med Hensyn til deres Muligheder for at føre et Forsvar. De taler, som om den tekniske Udvikling af Krigen, som vi ikke mindst har været Vidne til efter Krigen, aldrig havde fundet Sted. Berører de den, er det nærmest saaledes, at de mener, at den tekniske Udvikling af Krigen snarere har gjort det lettere for et lille Land at optage en Kamp for sin Neutralitet. Jeg har endnu ikke hørt nogen af de ærede Talere prøve paa at sandsynliggøre den Paastand, at det skulde være blevet lettere for de smaa Stater at haandhæve deres Neutralitet, og alene i den Omstændighed, at der ikke har været gjort noget Forsøg derpaa, men at man er gaaet ganske udenom den moderne Udvikling af Krigen, ser jeg et vægtigt Indicium mod selve denne Paastand.

Men jeg maa jo beundre een Ting. Jeg maa beundre den Alvor, den Højtidelighed, hvormed baade det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen og det ærede Medlem Hr. Parkov i Gaar talte i god gammeldags Forstand om vort Lands Forsvar, om Pligten til at overlevere kommende Slægter